

назадъ не можеше и да се помисли. Едно бѣ останало само: Богъ е съ насъ.

Лицата ни бѣха опушени и напластени отъ прахъ и потъ; устнитѣ ни пропукани, езикътъ пресъхналъ отъ задушавача жажда. Капка вода ни се струваше ведро прохладна вода. Отъ минута на минута прекъсвахме преследването на врага, за да изронимъ съ шепи влажна прѣстъ, която смучехме като узрѣлъ наръ.

Всичко се свърши. Падащиятъ здрачъ сгъсти фронта на смѣлия патрулъ. Ние не можехме и не трѣбваше да се върнемъ, макаръ задачата да бѣше изпълнена вече: исканиятъ пленникъ бѣ заловенъ и изпратенъ назадъ въ щаба. Поради отстѣпленieto на противника ли или заради водата на бѣлѣщата като сребриста ивица рѣка Черна, ние продължавахме все напредъ. Скоро замръкнахме, откъснати далечъ отъ частъта си. Може би бѣхме на нѣкакъвъ широкъ скалистъ масивъ — близко надъ самата рѣка, може би бѣхме и всрѣдъ разположението на неприятеля, или такъвъ имаше само на една отъ странитѣ ни? Нищо не можеше да се разбере, преди да дочакаме изгрѣването на утрото.

Кога ще се съмне? А жаждата, която ни измъчваше, се усилваше сега отъ примамливия клокотъ на близко плискащитѣ води. Това караше да ни се струва, че нивга нѣма